

DVĚ MINCE PRO PŘEVOZNÍKA

PETR ŠULC

DVĚ MINCE PRO PŘEVOZNÍKA

Petr Šulc

Oheň se plazil po stěnách. Jiskry sršely skrze průrvy. Plameny postupně zahalovaly celý dům. Maxim Dox hleděl z kokpitu modulu na ono ohnivé divadlo. Nemohl nijak zvrátit zkázu kdysi honosného sídla. Sám v zoufalé situaci s milovanou osobou za zády. Tak moc jí chtěl pomoci. Udělal by pro to cokoliv. Ale teď už bylo pozdě. Zoufale pozdě. Nebo ne? Mezi privatéry se říkalo, že nikdy není pozdě na nic. Snad měli pravdu. I když to, že se přidal do jejich klanu, ho dovedlo až do tohoto okamžiku. Tímhle to ale nekončí. Nemůže.

Z modulu visícího ve vzduchu několik metrů nad zemí viděl, jak se od požárem zachváceného domu vzdaluje mohutný vousatý muž. Bernard Bark pospíchal ke svému hvězdoletu.

„Tak až tady jsme se ocitli,“ řekl si pro sebe Maxim. Ruku na kniplu, v obličeji zamračený výraz.

Když to všechno začínalo, bylo Maximovi jasné, že se dočká nebezpečných situací. Ale jak mohl tušit, že se stane tohle? To by se k privatérům nepřidal a raději by zůstal sám, aby svou lásku neohrozil. Teď ji měl s sebou na palubě modulu. Zcela netečnou a němou. Jak strašně rád by zase slyšel její uklidňující hlas. Jak moc toužil opět cítit něžný dotek její ruky na své strništěm pokryté tváři. Pohnul by snad celým vesmírem, aby to zvrátil. A taky to udělá. Pokusí se o to.

Ona do toho neměla být vůbec zapletena...

Přitom se přidal ke klanu právě kvůli ní, aby dostali svolení a mohli žít v povoleném svazku. První akce, které se ještě jako nezasvěcený privatýr zúčastnil, byla obhlídka ztroskotané lodi jednoho z planetárních států. Zatímco Bela na něj čekala doma, on jel v pásovém vozidle za skupinou privatýrů. Shora je zaštiťoval Bark svým hvězdoletem.

Velké státní a republikové lodě se ke Skylle moc často nepřibližovaly. Jejich trasy vedly mimo okolí této planety osídlené nesourodrymi společenstvími. Obývali ji i privatýři. Některé státy privatéry respektovaly, jiné je házely do stejného pytle s piráty. Záleželo vlastně na tom, na jaké straně se ten který stát ocitl, zda byl zadavatelem kořistnické činnosti nebo její obětí. Někdo privatéry neuznával vůbec a řadil je mezi obyčejné zločince. Tak jako tak ovšem platilo pravidlo, že privatýři nebudou napadat neutrální útvary, což běžní piráti dělali. Ti napadli kohokoliv, pokud to pro ně mělo dostatečný význam.

Kolona privatýrů minula formaci načernalých skal a přiblížila se k jedné z atmosférických věží, které pomáhaly s okysličováním planety. Poblíž věže skutečně ležela v písčité půdě zabořená stříbřitě lesklá loď, zřejmě obchodní. Daniel sedící v obrněném pásovém vozidle, které jelo vpředu, se snažil komunikátorem napojit na frekvenci lodi. Nikdo se neozýval.

„Barku, zkusíme vlézt dovnitř?“ zeptal se Daniel vůdce kolony, jenž na to vše shlížel z paluby hvězdoletu. „Zatím se to zdá být bezpečné.“

„Jo, dobře,“ odpověděl Bark. „Jděte na to. Ale kvéry připravit!“

Vozidla zastavila nedaleko lodi. Hvězdolet o něco klesl a namířil zabudovanou střílnu na centrální část lodi. Podle rozbrázděného terénu tu neležela příliš dlouho, zvířený prach se ještě ani pořádně neusadil. Privatýry sem vyslal jejich hlavní vůdce Viktor Varten, který klan řídil ze svého sídla. Jeho výkonné přístroje zaznamenaly řítící se velkou loď. Z nějakého důvodu se musela odklonit od zavedené trasy.

Muži vystoupili z vozidel. V rukou krátké samopaly nebo pistole. Opatrně se přibližovali. Za ztroskotáním lodi mohli být piráti. Ti, stejně jako privatýři, používali nelegální blokátory frekvence, aby jejich lodě nemohly přístroje zaznamenat. V blízkém okolí žádné pirátské šipky vidět nebyly. Některé však mohly být schované za skalami a jedna nebo dvě by se vešly i za mohutné úpatí atmosférické věže.

Došli k hlavnímu vstupu. Byl odblokovaný a zčásti otevřený.

„Sakra, že by nás někdo předběhl?“ řekl Daniel a samopalem namířil do temného otvoru. „Barku, slyšíš mě?“

„Jasně,“ odpověděl mu velitel stroze z paluby hvězdoletu.

„Je otevřeno, ale nikdo z posádky tu není. Buďto se vstup odblokoval kvůli poškození při dopadu, anebo sem už někdo vlezl. Nějak si otevřeli.“

Piráti i privatýři u sebe nosili malé digitální přístroje, takzvané pakliče, kterými se mohli dostat do různých objektů a vesmírných plavidel. Ne vždy to však bylo tak jednoduché. Někdy dalo pořádnou práci vstup otevřít a vyžadovalo to značnou trpělivost a um.

„Tohle se mi nelíbí,“ pokračoval Daniel. „Měl bys vyslat dron, jestli tu někde v okolí nejsou schované šipky. Nerad bych se tam uvnitř srazil s nějakým špinavým pirátem.“

„Už jsem ho poslal, je to čistý, nikde nic. Asi se to otevřelo tím poškozením, musela to být pořádná rána.“

„Dobře, jdeme dovnitř,“ odvětil Daniel. „Ale jisti nás!“

„Jasně, jak jinak.“

Pětice mužů vešla do lodi. Pomalu v rozestupu několika metrů postupovali chodbou, která byla prostoupená tlumeným světlem. Maxim šel poblíž Árona, jehož znal už dlouho. Dříve se mohli nazývat přáteli. Co se Áron dal k privatýrům, jejich vztah poněkud ochladl. Když se měl Maxim nyní stát jedním z nich, opět se snad více sblíží. S Áronovou sestrou Elenou se také přátelil. A nejen to, dříve si byli dosti blízcí. Áron se k němu na okamžik otočil a mrkl na něj. Malé ledabylé gesto, ale Maxima potěšilo. Věděl, že Áron na jejich přátelství nezapomněl a že teď jsou druhové ve zbrani.

Bark mezitím ve hvězdoletu obkroužil loď. Na druhém boku, který předtím přicházející privatýři neviděli, nyní spatřil několik ožehklých míst. Snad od lehkých děl, jaká mívají pirátské lodě zvané šipky.

„No, prosím,“ ušklíbl se. Krátce nato se však potutelně usmál.

Muži postupovali do útrob lodi. Daniel šel jako první. Samopalem s integrovanou svítilnou mířil chvílemi do středu chodby a chvílemi do tmavých míst po stranách. Následovali ho Orest s Erikem. Maxim a Áron šli asi pět metrů od sebe. Chodbou náhle prolétlo lidské zaúpení. Zakrátko následovaly další výkřiky.

„Já to věděl,“ řekl Daniel. „Chlapi, jdeme! A opatrně!“

Vzdálený křik přehlušily výstřely. Nikoho zatím neviděli. Brzy se ve vzdálené části chodby objevilo několik siluet. Nebyl čas zjišťovat, zda to byl někdo z posádky nebo útočníků. Daniel vypálil dávku střel. Jedna postava padla k zemi. Ostatní začaly po privatýrech střílet. Jen kus od Daniela dopadla oválná dýmovnice. Zelený kouř se rychle šířil chodbou směrem ke vstupu. Zahaloval vše, co mu stálo v cestě, a pářil do očí. Muži si rychle nasadili ochranné masky připomínající hlavy hmyzu. Oči byly ochráněny, stejně tak dýchací cesty. Přes kouř však nebylo téměř nic vidět.

„Sakra, Barku!“ rozčiloval se Daniel skrze masku do komunikátoru. „Kde se tady ti šmejdi vzali?“

„Kolem lodi jsou pirátské šipky,“ ozval se Bark. „Najednou se tu objevily. Jsou tři, ne čtyři.“

„Jak to, že je dron nenašel?“

„Nevím, to vyřešíme potom. Teď vás musíme odsud dostat.“

Zelený kouř z dýmovnice se díky automatickému odsávání rychle rozptyloval. Daniel se podíval za sebe. Zjistil, že se muži rozdělili. Rychle se otočil zpátky do středu chodby a hřmotnou dávkou střel se bránil dvěma útočícím pirátům.

Áron se ocitl v jednom z širokých výklenků ústících do další chodby. Narazil tam na čtyři útočníky. Vystřelil z pistole a jednoho z nich zasáhl do krční tepny. Zatímco rudá tekutina vystříkla až na šedou stěnu chodby, pátý pirát se nestřeženě objevil za Áronovým zády a střelil ho do nich. Muž zaúpěl a sesunul se na kolena. Přesto vzápětí pozvedl zbraň a zasáhl dalšího piráta do ramene. Ve výklenku

se objevil Maxim. Nečekal, až se k němu pirát, který střelil Árona, otočí, a vpálil mu střelu do zátylku.

Maxim měl za sebou dobrý výcvik. Mnohokrát si podobnou situaci nacvičoval, ale nyní vzal život poprvé. Přesto to udělal chladnokrevně, automaticky, nebyl čas filozofovat. Namířil pistolí na zbývající piráty a pálil. Podařilo se jim utéct vedlejší chodbou. Neměl v úmyslu je teď pronásledovat. Sklonil se k Áronovi.

„Jak jsi na tom?“

„Rozhodně mi už bylo líp.“ Po těchto slovech se svalil na bok. „Proboha, necítím nohy.“

„Dostanu tě odsud.“

Chtěl Árona odtáhnout, ale postřehl za svými zády pohyb. Sňal si masku. Už ji nepotřeboval, jen se mu v ní potil obličej. Ani piráti už masky neměli. Kouř byl dávno odsátý a další dýmovnici už nepoužili, možná byla poslední. Zřejmě je předtím vyplývali na posádku a ochranu, když vnikli na loď.

„Vrátím se pro tebe.“ Maxim si připravil zbraň a opatrně postupoval k hlavní chodbě.

Áron si z posledních sil také stáhl masku z obličeje. Od hlavní chodby slyšel výstřely. Musely pocházet jak od Maxima, tak od pirátů. Ti všiváci byli zřejmě rozlezlí po celé lodi. Ale jak je možné, že dron nenašel jejich schované šipky, kterými přiletěli a předtím zřejmě napadli loď? V pěti mužích by do objektu zamořeného piráty nevlezli. Vzali by si s sebou řadové privatýry, někdy hanlivě nazývané poskoky. Oni, jakožto hlavní privatýři, šli prověřit ztroskotanou loď, případně zajistit posádku a pak teprve zavolat poskoky, aby po nich uklidili.

A kde je vlastně ta posádka? Něco tu zatraceně neseď. Nyní uslyšel kroky z vedlejší chodby. Piráti se zřejmě vraceli. Snažil se zvednout ruku se zbraní, ale už to nedokázal. Přestával vidět, jen pořád slyšel ty kroky. Blížily se.

Maxim na hlavní chodbě zastřelil jednoho piráta. Pak pohlédl před sebe. Daniel na něj mávl levou rukou. Rychle k němu přiběhl.

„Áron je vážně zraněný,“ vychrlil ze sebe. „Musíme ho odsud dostat.“

„To musíme. Dobře, ty se k němu zatím vrať. Já s ostatními najdu posádku. Už jsem Erika a Oresta zavolał komunikátorem. Ale měj bouchačku připravenou. Vypadá to, že se piráti chtějí už dekovat a udělají všechno pro to, aby přes nás prošli.“

„Jasně,“ rychle odvětil Maxim a vracel se k výklenku u vedlejší chodby.

Ozval se odtud výstřel. Brzy nato vyběhlo několik postav. Mířily k hlavnímu vstupu. Vystřelil po nich, ale dál je nepronásledoval. Pospíchal k Áronovi. Když k němu dorazil, bylo jasné, že je pozdě. Ležel zcela nehybně, na těle měl další ránu. Ti zatracení parchanti ho dorazili. To už ho nemohli nechat být? Pro jistotu mu stejně zkontroloval puls. Opravdu bylo pozdě.

Piráti už skutečně opouštěli loď. Šest jich vyběhlo otevřeným hlavním vstupem. Zbývajícím třem se podařilo digitálním paklíčem otevřít vedlejší východ na zádi lodi. Všichni pak běželi k přistávajícím šipkám. Bark se k nim přiblížil ve hvězdoletu. Vypadalo to, jako by krátce zaváhal, pak spustil palbu. Ohnivá smršť střel zamířila do středu prchající skupiny. Zvířený prach, písek a drobné kamínky se rozletěly

do okolí. Jeden z pirátů klopýtl a ocitl se na zemi. Rychle se pokoušel vstát. Ostatní mezitím dál prchali. Jedna šipka klesla až na úroveň terénu a otevřela vstup. Muži do něj naskákali. Hnědozelený stroj potom prudce vzlétl, aby se přidal k dalším třem. Všechny šipky pak za svištivého zvuku mizely v dáli.

Osamocený muž zoufale pozvedl pistoli proti ozbrojenému hvězdoletu, který na něj mířil ze vzdálenosti asi dvaceti metrů. Bylo jasné, že svou malou zbraní nic nezmuže. Prchat taky nemělo cenu. Ze střelny na hvězdoletu vyšlehly ohnivé záblesky. Množství střel se muži zarylo do hrudi. Odhodilo ho to pořádný kus dozadu. Prach a písek pod prostříleným tělem rychle získával rudý nádech.

Daniel s Erikem a Orestem postupovali dál útroby lodi. Po cestě narazili na několik těl. Zjevně se jednalo o členy posádky. Po chvíli dorazili k velké místnosti, z níž se i přes zavřené masivní dveře ozývaly lidské hlasy.

„Otevírat je snad nebudeme, ne?“ řekl Erik.

„Teď ne,“ odpověděl Daniel. Evidentně šlo o zbytek posádky, piráti ji tam zavřeli. „Ti tam zatím vydrží,“ pokračoval. „Ventilace funguje, zdá se, neudusí se. Co s nimi, necháme na Viktorovi, až sem pošle poskoky. Teď je tu máme pěkně zajištěný, takže v pohodě. Aspoň tímhle nám ti zatracení piráti pomohli. Teď se musíme vrátit k Maximovi, Áron na tom prý není dobře.“

Bark přistál a vystoupil z hvězdoletu. V rychlosti obhlédl tělo piráta, na kterého předtím střílel. Moc toho z něj nezbylo. Daniel se mezitím komunikátorem spojil s Maximem a dozvěděl se smutnou

zprávu o Áronovi. Erik s Maximem pak jeho tělo vynesli z lodi až ke hvězdoletu a položili ho na písčitou půdu.

„Co bude teď?“ zeptal se Maxim a suše polkl.

„Spojíme se s Viktorem a podáme mu zprávu o tom, co se stalo,“ odpověděl Bark. „Ten sem pak pošle poskoky. Je to sice tvoje první akce, ale snad víš, jak to chodí.“

„Ale co s ním? Co s Áronem?“

„Odvezeme ho, ať ho jeho rodina může zpopelnit nebo pohřbít a vzdát mu úctu,“ řekl Bark. „To je snad jasné.“

„Ale něco přece musíme udělat,“ pokračoval Maxim. „Snad víte, co tím myslím. Tělo ještě nevychladlo, dá se to stihnout.“

„Ale, Maxime,“ promluvil teď Daniel, „to není tak jednoduchý. Občas se to dělá, ale mince jsou příliš vzácné.“

„Ale mluvíme tady o Áronovi, je to váš druh a můj... můj přítel. Znáám jeho sestru. Jeho rodina uznává služby Převozníka, chtěli by ho zpátky.“

„Nikdo z nás nemá mince nazbyt, Maxime,“ řekl Erik. „Ty snad ano? Já teď teda nemám žádný.“

„Já jeden pár mám,“ řekl Maxim.

„No vidíš,“ pokračoval Erik. „Měl jsem Árona rád, my všichni, ale než získáš další mince, může to trvat celý roky. Může se stát, že je budeš potřebovat pro někoho... pro někoho bližšího. Na jeho návrat pak stejně musíš mít ještě další pár. A sháněj se tak těžko a jsou drahé jako blázen.“

„No, počkat,“ vložil se do hovoru na okamžik Orest, „Áron snad nějaký mince u sebe měl, ne?“

„Prohledal jsem ho už v lodi,“ řekl Maxim. „Asi mu je sebrali piráti, kteří ho dorazili. A ti už jsou určitě pryč v šipce. Museli být mezi těmi, co se dostali ven z lodi.“

„Ten, co jsem ho odstřelil z hvězdoletu, u sebe nic neměl,“ pronesl Bark.

„Tak co, Maxime, naložíme ho, abychom ho odvezli rodině, nebo použiješ svůj pár mincí?“ zeptal se Daniel. „Bark mezitím zavolá Viktorovi, aby poslal poskoky.“

„A co ty? Určitě jich máš víc.“

„Na rovinu, chlape, schovám si je. Hele, přece víš, že Skylla je drsná planeta. A my... no, nejsme takový hovada jako piráti, máme nějakou čest, ale mince jsou příliš vzácný. Sakra, nebudu se ti tady omlouvat.“

Maxim přejel pohledem po ostatních privatýrech, bylo však jasné, že nepochodí. Možná by mohl prohledat zabité piráty, kteří zůstali v lodi, jestli nemají nějaké mince, to by však zabralo mnoho času, a ten neměl.

Chvilí ještě zaváhal a pak řekl: „Dobře, udělám to, dám mu svůj pár. Áronova rodina jich bude mít víc, nějaké mi pak dají za to, že jsem mu pomohl.“

„Tak jo,“ řekl Erik. „Jestli to chceš udělat, musíme sebou hodit. Naložíme ho na pásovec a odvezeme za skály. Tady bude ještě nějakou dobu šrumec a Převozník zásadně nechodí, když jsou poblíž těla živí lidi.“

Erik s Maximem se chopili Árona, naložili ho na korbu jednoho z pásových vozidel a rychle ujížděli od lodi směrem k tmavým skaliskům. Potom ho vynesli, položili na zem a tělo narovnali.

„Doufám, že není pozdě, už je mrtvý nějakou chvíli.“

„Snad ne, Maxime,“ řekl Erik. „Ale už mu je tam dej.“

Maxim vyňal z vnitřní kapsy své vesty dvě mince. Položil je Áronovi na zavřené oči a postavil se. „Nic se neděje,“ řekl.

„Ještě vydrž. Jakmile se v nich zableskne, odjedeme.“

Dalších několik nekonečných desítek vteřin se nic nedělo. Konečně se obě mince po celém obvodu modravě zableskly. Signál byl vyslán. Převozník si pro něj přijde.

Jejich rty se spojily v dlouhý polibek, když se spolu shledali na prahu domu. Poté se objali.

„Měla jsem strach, ale věděla jsem, že to zvládneš,“ řekla Bela.

„Těšil jsem se na tebe. Ale počítáš s tím, že tohle se teď bude dít často?“

„Ano, já vím. Ještě si to můžeš rozmyslet.“

„Víš, že nemůžu. Nechci, nedostali bychom posvěcení. Už jsme to probírali. A mockrát.“

Místo dalších slov ho znovu políbila. Potom se odebrali do domu.

„Nejdřív to šlo dobře,“ pokračoval Maxim. „Pak se něco zvrtilo, byla tam spousta pirátů. Odrazili jsme je, ale Áron to odnesl.“

„Doneslo se to ke mně, ještě než jsi dorazil. Prý jsi mu pomohl.“

„Ano. A o tom jsem s tebou chtěl taky mluvit. Použil jsem náš jediný pár mincí.“

Podívala se na něj čokoládovými očima. Její plné rty se pomalu zformovaly do něžného úsměvu. „Udělal jsi dobře, jeho rodina ti za to bude vděčná.“

„Taky doufám.“

O tom, že při Áronově záchraně hodně myslel na jeho sestru Elenu, jí ale raději neřekl. Ještě k Eleně cosi cítil a nechtěl, aby přišla o bratra, už pro něj ale neznamenal to, co kdysi. A i když to tehdy bylo krásné, zdaleka se to nevyrovnalo citům, které teď choval k Bele. S ní chtěl napořád spojit svůj život a byl pro to odhodlán udělat mnohé,

i vstoupit na několik let do privatýrského klanu. Ten pár mincí dostal od Viktora, strýce Bely. Mělo to být takové neoficiální věno, velké gesto od vůdce klanu.

První akce byla pro Maxima v podstatě zkouška, ostatní ji brali jako běžnou rutinu. I to, že někdo z nich zahyne. To se prostě někdy stávalo. Občas byly přiloženy mince, aby si pro padlého přišel Převozník, v Podsvětí ho zreplikoval a jeho blízcí si ho pak za druhý pár mincí mohli odvézt domů. Mince byly ale stále vzácnější, v oběhu jich bylo čím dál méně. Ne všichni navíc uznávali Převozníkovy služby. Především obyvatelé států a kolonií mimo Skyllu. Část obyvatelstva této lidmi osídlené galaxie, kterou pojmenovali Olympia, považovala replikování za neetické, chtěli prostě své zemřelé blízké nechat odpočívat v pokoji. Jiní však byli ochotni udělat prakticky vše, aby je získali zpátky. Jenže využít služeb Převozníka nebylo vůbec jednoduché. A to ani s mincemi. Muselo být splněno hned několik podmínek.

Maxim pohládl Belu po černých vlasech splývajících až po pás. Potom se zamračeně podíval na vlastní ruku.

„Co je ti?“

„Teď tě hladím a dnes jsem touhle rukou, zbraní, co držela, poprvé zabil.“

Bela mu něžně sevřela zápěstí do svých dlaní. „Vážně si to nerozmyslíš? Možná bychom to nějak obešli, to posvěcení.“

„Nejde to, vždyť víš. Už jsem dal tvému strýci slovo a nikdy bychom spolu nemohli být. Ne doopravdy, museli bychom náš vztah

skrývat. Já si na to zvyknu. Když jsem toho chlapa střelil, přišlo mi to jako úplně normální věc. Teď mě to trochu děsí, ale zvyknu si.“

„Jsi skvělý.“

„Ne, to ty.“ Snažil se jí dát jasně najevo, že mu za to všechno stojí. Ona i celý jejich vztah. „A nezapomeň, že svatba je už naplánovaná,“ pousmál se.

„Já vím, moc se těším.“ Mrkla na něj a pustila mu ruku.

I když od doby, kdy dojednal svůj vstup do klanu, občas vedla řeči o tom, že si to může ještě rozmyslet, ve skutečnosti doufala, že to neudělá. Věděla, jak nebezpečný život privatýři vedou. Věděla to velmi dobře. O rodiče přišla jako dítě a zčásti ji pak vychovával strýc Viktor, který se už tehdy stal vůdcem zdejšího klanu privatýrů. Přesto byla připravena vdát se za jednoho z nich. Byla připravena přijmout to riziko a pociťovat nejistotu. Navíc věděla, že Maxim bude členem jen několik let. Tedy, pokud se mu to nezalíbí natolik, aby se stal hlavním privatýrem natrvalo.

Viktorův rozlehlý dům pomalu zahalovalo šero, večer se blížil. Pásová vozidla i několik hvězdoletů a modulů zaparkovaných podél zdi vedoucí k hlavní bráně značilo, že vůdce pořádá okázalou slavnost. Ještě než předsvatební hostina vypukne naplno, bylo třeba věnovat se chvíli záležitostem spojeným s vedením klanu.

Viktor seděl v masivním křesle ve své pracovně hned vedle globusu představujícího planetu Skyllu. Prsty jí otáčel a zastavil ho na místě, kde mapa znázorňovala oblast, v níž mimo jiné sídlí Viktorovi privatýři. Poté zrak odvrátil a přísně se očima zabodl do

mohutné postavy Bernarda Barka, který právě vstoupil. Pokynul mu, aby se posadil do připraveného křesla.

„Můžeš mi vysvětlit, co se to tam včera dělo? Respektive, co ty jsi vyváděl?“

„Hlášení jsem ti přece podal, Viktore, všechno jsem ti řekl.“

„To, že občas narazíme na piráty, se stává, ale jak to, že jsi nenašel ty jejich šipky?“

„To ten zatracený dron. Šipky byly schované za skálama, ale ten krám je nenašel a potom mu vypadnul obraz. Už jsem ho vyměnil.“

„Hm.“ Viktor se zamračil. „Víš, že ti musím důvěřovat, Bernarde, jako svému zástupci.“

„Musíš? Myslím jsem, že mi prostě věříš. Jsem druhý nejdůležitější muž klanu.“

„Ano, to jsi a snad chceš, aby to tak zůstalo.“

„Viktore?“

„Podívej, se ztrátama se počítá, ale nikdy nesmí být zbytečné.“

„Já vím.“

„Přišli jsme o jednoho muže. Vlastně nepřišli, Áron se vrátí. Teda jeho klon... nebo kopie, to je jedno. Každopádně díky Maximovi. Kdybys ty schované šipky včas odhalil, nejdřív bychom poslali poskoky a taky víc hvězdoletů. Nakonec to dopadlo ještě dobře.“

„Tak vidíš, Viktore.“

„Ale je trochu zvláštní, že se těm pirátům podařilo loď odklonit mimo trasu až ke Skylle a pak ji sestřelit zrovna na našem území.“

„Možná,“ reagoval Bark, „ale podíly budou slušný. Vytěžíme z lodi, co se dá, a pak ji rozebereme a rozprodáme.“

„Ne, sakra!“ zahřímal Viktor. Vstal a pročísl si šediny. „Copak jsi privatýrem chvilku? Ty, můj zástupce?“

„Já vím, Viktore, že tohle si u nás žádnéj stát nezadal, ale musíme se přece nějak zahojit. Čest musí jít zkrátka někdy stranou.“

Viktor se trochu zklidnil a znovu se posadil. „Vím, jak to myslíš, ale nejde to. Musíme projevít dobrou vůli, jinak nás označí za obyčejné piráty.“

„To už někteří stejně dělají,“ prohodil Bark.

„No, dobře, ale o to teď nejde. Všechno jsem prověřil, ta loď je z Unionu.“

„Z Unionu na Charybdě?“

„Ano, už jsem je kontaktoval. Přiletí si pro loď a samozřejmě pro posádku. Teda pro ty, co přežili. Loď pak zprovozní a odletí. Vztahy se tak nepošramotí. Aspoň prozatím.“

„Asi máš pravdu, Viktore. Ještě jsem s tebou chtěl mluvit o tý nové akci. Tentokrát by to bylo opravdu terno. A bude to všechno pěkně posychrovaný. Zadání z oficiálních míst, který nad tím přeberou záštitu.“

„Myslíš to s tou stanicí? S Héfaistem?“

„Přesně.“

„Dobře, důkladně to probereme, ale později. Za chvíli začne hostina a ještě chci mluvit s Maximem. Jdi dolů a bav se. Tu akci pak pečlivě připravíme, nic se nesmí pokazit.“

„Jasně, Viktore.“

Bark se na schodech minul s Maximem a jen tak ledabyly ho pozdravil. Maximovi se dokonce zdálo, že na něj udělal úšklebek, ale nebyl si tím jistý. Vešel pak do Viktorovy pracovny.

„Posad' se, Maxime. Bela je dole?“

„Ano.“

„Moc rád ji uvidím. Je tak trochu jako moje dcera.“

„Toho jsem si vědom, Viktore. Budu se o ni starat, jak nejlépe to půjde, nikdy bych jí neublížil.“

„To doufám.“ Viktor se trochu usmál. „Ale věř mi, Bela dobře ví, jaký život ji s privatýrem čeká. No nic, než přejdeme k závazné dohodě, chci ocenit, jak ses zachoval k Áronovi. Každý by to neudělal. Co to povídám, neudělal to nikdo z nich, jen ty.“

„Snad ti nevadí, že jsem použil mince od tebe.“

„Byl to dar, mohl jsi je přece použít, jak uznáš za vhodné. Víím, že další nemáš, ale myslím, že časem nějaké získáš. Pokud teda budeš opravdu chtít někoho zase takhle vrátit.“

„Ty jsi je nikdy nepoužil?“

„Ale jo, jednou. Ne, že by příležitostí nebylo víc. Udělal jsem to pro mého bratra, otce Bely. To byla ještě dost malá, asi si to nepamatuje. Při jedné akci byl vážně zraněn, než jsem ho dostal do mediboxu, zemřel. Položil jsem mu na oči ty mince. Na Podsvětní planetu jsem se dostal až za dva týdny. Předal jsem Převozníkovi další pár mincí.“

„Takže jsi mluvil s Převozníkem?“ zeptal se Maxim fascinovaně. „Jaký je?“

„Tenhle kyborg je hodně zvláštní... bytost. Když chce, mluví s tebou jako filozof nebo diplomat, ale umí být i agresivní. Ta pravidla, která sám stanovil, si postupně upravuje, jak se mu to hodí. Nicméně bratra zreplikoval. Byl to takový divný pocit, věděl jsem, že to je i není on, jistý druh klonu, vlastně dokonalá kopie. Každopádně jsem měl bratra zpátky. Bohužel o rok později zahynul i s manželkou při explozi vesmírné lodi. A jak víš, můžeš mít třeba celý pytel mincí, když není tělo, nebo je poškozené příliš, Převozníka nepřivoláš. Stejně tak, když je člověk mrtvý už dlouho.“

„To vím,“ řekl Maxim. „Prý se to nevztahuje ani na nemoc nebo sešlost věkem.“

„Ano, těch podmínek je dost.“

„Ale když už byl člověk jednou zreplikovaný, podruhé by to prý stejně nešlo.“

„Vlastně nešlo,“ řekl Viktor.

„Bela mi vyprávěla o té explozi, při které přišla o rodiče, ale že byl její otec zreplikovaný, to mi neřekla.“

„Byla opravdu malá a moc jsme o tom před ní nemluvili. Asi něco tušila, ale raději s ní o tom taky nemluv.“

„Jistě.“

„No, Maxime, zpátky k věci. Jak už jsem řekl Barkovi, ta loď napadená piráty je z Unionu.“

„Vážně?“

„Ano. V rámci korektních vztahů jsem jim to nahlásil a přiletí si pro ni.“ Viktor se teď na Maxima podíval s jistým zájmem. „Ty vlastně z Unionu pocházíš, vid’?“

„Jo, to pocházím.“

Maxim se podíval na globus Skyllly a potom na globus planety Charybdy, který stál opodál. Vstal z křesla a popošel k němu. Pomalu s ním otáčel. Na mapě se ukazovaly znázorněné oblasti, velká jezera, i stát Union nebo kolonie Ithaka. Trochu se přitom zasn timer. On na rozdíl od Bely nepoznal rodiče vůbec. Ani nevěděl, co se s nimi stalo. Vyrůstal v sirotčinci v Unionu. Když dovršil plnoletost, tak se po Charybďe nějaký čas toulal. Pak odcestoval na Skyllu.

„Promiň, Viktor.“ Zase se posadil.

„Dobře, Maxime,“ řekl Viktor rázně. „Teď už konečně k té dohodě. Tvé další zasvěcování není nutné. Ani si nepotrpím na nějaké přijímací rituály nebo tak něco. Už jsi jedním z nás. Musíš v klanu jako privatýr odsloužit minimálně pět let. Jasný?“

„Ano.“

„Samozřejmě budeš dostávat odpovídající podíly. A budeš rovnou jeden z hlavních privatýrů, manžel mé neterě nebude začínat mezi druhořadými poskoky.“ Maxim se chtěl nadechnout, ale Viktor ho zarazil. Vstal a řekl: „Už nic neříkej, prostě mi podej ruku.“

Maxim to udělal. Věděl, že je to závazné a není cesty zpět. Alespoň těch pět let. Podepisování nějaké smlouvy už nebylo nutné, to se u privatýrů nedělalo. Věděl, že porušení dohody by mělo fatální následky. A nedělal si iluze, že on by z toho vyvázl jen proto, že bude manželem neterě samotného vůdce klanu. Dohoda je zkrátka nadevše.

„Tak, Maxime,“ usmál se Viktor, „vítej v klanu.“

„Díky, Viktor.“

„Bude nová akce, samozřejmě se jí zúčastníš. Příprava ale ještě nějakou dobu potrvá a svatba je pozítří. Teď půjdeme dolů a pořádně to všechno oslavíme.“

Druhý den už u ztroskotané obchodní lodi operovali lidé z Unionu. Přilétli tam menšími civilními i vojenskými letouny. Postarali se o posádku a naložili ji do civilních letounů. Vojáci spolu s techniky pak pracovali na zprovoznění lodi. Trvalo to celý den a ještě nebyli u konce.

V pozdním odpoledni se poblíž tmavých skal objevil Barkův hvězdolet. Byl z něj dobrý výhled na dění okolo lodi. Bark pozoroval pracovníky, jak se pohybují kolem obřího stroje, pokřikují a zadávají úkoly jeden druhému. Mnoho jich muselo být i v samotné lodi. Ušklíbl se, poškrábal se na vousaté tváři a něco si pro sebe zamumlal. Znovu se nespokojeně zakřenil, poté se chopil řízení, otočil hvězdolet a zamířil ke svému domovu.

Bark žil v jedné z vyřazených atmosférických věží. Přetvořil si ji v poměrně pohodlný domov. Už jeho samotný hvězdolet byl dobře a komfortně vybaven, nechyběl v něm dokonce ani lékařský přístroj medibox. Věž mu však poskytovala více prostoru a zázemí. Občas byla některá z věží vyřazena. Počítalo se, že se tak postupně stane se všemi atmosférickými věžemi na Skylle. Pozemské rostliny, které pomáhaly s teraformací planety, se za ta dlouhá léta dobře uchytily.

K večeru měl návštěvu v podobě jedné ze svých příležitostných milenek. Ještě než se začal dlouhonohé divě s bujnou hřívou rudých

vlasů věnovat, chtěl dokončit práci s holografickou mapou. Prsty přejížděl po virtuálních grafech a nechával si znázorňovat důležité údaje.

„Co to vlastně je?“ zeptala se mladá žena, která si mezitím svlékla větší část oděvu.

„Mapa,“ odsekl.

„To vidím taky. Ale čeho?“

„To tě nemusí zajímat, krásko, ty tu jsi z jinýho důvodu. Jen ještě chvilku vydrž.“ Dál se věnoval mapě. Zvětšil si určité údaje a důkladně si je prohlížel. „Jo, to půjde,“ řekl si pro sebe a pousmál se. Potom se konečně otočil k ženě, která hluboce zívla a začala předstírat nezájem. „No, no, kočička, pojď ke mně.“

I když ulehl s krásnou ženou, nemohl z hlavy vyhnat myšlenky na to, co připravoval. Tohle už musí perfektně vyjít. Bude to nebezpečné, ale pokud se to povede, bude to představovat zásadní zlom v jeho životě. Po chvilce vášnivého líbání a hlazení hebké pokožky krásné dívky se mu myšlenky začaly ubírat správným směrem. Konečně se mohl odreagovat tím nejdokonalejším způsobem. Na přípravu bude ještě čas.

Uplynulo několik dní od akce s obchodní lodí, několik dní od Áronovy smrti. Jeho manželka Zoe se velmi brzy dozvěděla o tom, co se mu stalo, i o tom, že dostal na oči dvě mince pro Převozníka. Opanoval ji zvláštní pocit, ta naděje, že se jí muž vrátí, zkombinovaná s jistou nedůvěrou. Áronova sestra Elena však byla ráda a chtěla spolu se Zoe na Podsvětní planetu vyrazit. Zoe však trvala na tom, že bude

lepší, když vyšlou někoho jiného. Přeci jen, návštěva Podsvětí není zrovna procházka růžovým sadem. Daniel se, jakožto jeden z hlavních členů klanu, nabídl, Zoe ale nakonec poslala dva spolehlivé rodinné pomocníky. Odletěli hvězdoletem, samozřejmě i s druhým párem mincí. Dala jim s sebou pro Árona oblečení, i když základní látkový oděv dostane klon už v laboratoři, a také zadání, aby mu vyřídili, že se na něj moc těší ona i celá rodina.

Zoe s Elenou vyšly před dům. Před několika hodinami jim dali z hvězdoletu vědět, že se vrací. Promluvil i sám Áron. Bylo pro ně tak zvláštní a zároveň úlevné ho opět slyšet. Teď už by měl hvězdolet každou chvíli dorazit.

Brzy se stroj konečně ukázal. Přistál na hladké ploše nedaleko domu. Když se Áron objevil v otevřeném vstupu hvězdoletu, Elena zajásala a rozeběhla se k němu. Zoe se usmála a vyrazila poněkud pomalejším krokem. Poté, co se Áron s úsměvem vymanil z Elenina radostného objetí, k němu přistoupila a zadívala se na něj, jako by ho snad viděla poprvé. Ve skutečnosti vypadal úplně stejně jako ten den, kdy vyrážel do akce. Obavy ji pomalu opouštěly.

„Vítej zpátky, miláčku,“ řekla s jistou úlevou a následně ho políbila.

Všichni se pak odebrali do domu.

Bylo ráno. Bela ležela v posteli vedle Maxima. Ještě spal. Na rtech měla úsměv. Vzpomínala na nedávnou svatbu. Konala se dva dny po předsvatební oslavě a Maximově vstupu mezi privatéry, a to opět ve Viktorově domě. Oddal je sám Viktor. Jako vůdce klanu privatérů k tomu měl potřebnou kompetenci. Takovýto svazek pak byl obvykle

uznáván ve většině planetárních států a kolonií. Především byl uznáván na Skylle a respektován jejími obyvateli i samotnými privatéry. I když to mezi privatéry nebylo zrovna zvykem, Bela přijala Maximovo příjmení. Už nebyla Vartenová, ale Doxová. Trochu se bála, že to bude jejímu strýci vadit. I Maxim měl obavy z toho, že se Viktor, jakožto sice stárnoucí, ale pořád uznávaný vůdce privatérů, bude zlobit, že Bela už neponese jeho příjmení. Kupodivu mu to ale nijak zvlášť nevadilo. Důležité bylo, že její manžel vstoupil do klanu a stal se jedním z nich.

Bela políbila Maxima na tvář. Vstala a odebrala se do sprchy. Věděla, že jejího manžela brzy čeká něco velkého, pravděpodobně náročnějšího, než byla jeho první akce. Měla o něj strach, ale jako dívka vyrůstající mezi privatéry byla na takový život připravená. Alespoň si to myslela. Jako ženy vojáků, které čekají doma a věří, že zrovna jejím mužům se nic nestane a pokaždé se v pořádku vrátí.

Maxim se probudil. Instinktivně vedle sebe zašmátral pravou rukou. Otočil se směrem ke koupelně. Uslyšel zvuk sprchy a Belu, jak si prozpěvuje. Zvedl se a šel za ní.

Dům, v němž bydleli, dostala Bela od Viktora, ještě než si s Maximem začala vztah. Teď už byl stejně jeho jako její.

Ranní mlha, která se v této části Skylly občas vyskytovala, se během dopoledne protrhala a nakonec se rozptýlila úplně. Ve Viktorově domě se sešli hlavní privatéři. Tedy většina. Čekali v hale poblíž velkého obrazu, který zabíral většinu stěny táhnoucí se od hlavního vchodu až ke schodišti. Byl na něm ztvárněn Viktor v době,